

**Monrad:** Jeg maa takke den høitærede Justitsminister for, at han saa hurtigt har forelagt dette Lovforslag. Jeg kan just heller ikke tiltræde alle de forskjellige Udsættelser, der ere gjorte; jeg tror saaledes ikke, at man let vil kalde en Gaard et affpærret Rum, men snarere vil man kalde den et indeluffet Rum; derved tror jeg nok, at man vel nærmest kan betegne en saadan Gaard. Det, der særlig giver mig Anledning til at tage Ordet, er, at jeg kjender den geistlige Embedsmand, der overværede den sorgelige Henrettelse, saa nøie, og jeg sætter ham saa høit, at jeg er forvisset om, at hans Oppørsel ved den Leilighed har i enhver Henseende været stemmende med de gjældende Bestemmelser, og at han har udført sit Hverv paa en kristelig og i enhver Henseende passende Maade. — Svad selve Lovforslaget angaar, indeholder det jo, som fremhævet, to Sider. Om den ene, angaaende Faldboen, ere jo Alle enige; det andet Punkt derimod om Afstraffelsen af Offentlighed, deri er min ærede Sidemand (Brandes) ikke enig med Forslaget. Jeg antager imidlertid, at de Fleste ville stemme for, at der kun tilstedes en begrændset Offentlighed, saaledes som Lovforslaget foreslaar. Man har i tidligere Tid set disse Spørgsmaal paa anden Maade; man har troet, at Synet af selve Henrettelsen maatte virke paa en affstrækkende Maade paa dem, der saae den, og derfor var det ogsaa foreskrevet, at Præsten skulde udtale sig paa en vis bestemt Maade og afæste visse Erklæringer, for at ogsaa derigjennem den Indflydelse, Handlingen udøvede paa de Tilstedeværende, maatte blive des større. Man antager imidlertid for Tiden i Almindelighed, at en saadan Henrettelse ikke udøver en gavnlig Indflydelse paa Menneskene, Synet af Næstens Blod, der flyder, af Hovedet, der ruller hen, og alt dette, udøver ikke en gavnlig Indflydelse paa Moraliteten. Dette er Grunden, hvorfor man er gaaet over til en begrændset Offentlighed. Kommer man imidlertid ind derpaa, maa man altsaa frastalde det Hensyn, at paavirke den Samfundskreds, i hvis Midte Forbrydelsen er begaaet, og man kan gaa videre i flere andre Henseender. Henrettelsen behøver da ikke at udføres paa selve Gjerningsstedet, men kan udføres andetsteds, og det vil derved blive langt lettere for den høitærede Justitsminister at træffe saadanne Foranstaltninger, at den kan ske paa virkelig henigtsparende Maade. Naar det nu er foreskrevet, at Præsten skal være tilstede, at han skal rette visse Spørgsmaal og afæste visse Erklæringer, vil jo ogsaa det, antager jeg, for en stor Del kunne falde bort, naar Offentligheden falder

bort. Derimod ser jeg rigtignok ikke det Hensigtsmæssige i at formene Præsten at være tilstede, at det skulde formenes den, der skal miste Livet, at have Præsten ved sin Side, at det skulde formenes ham at rette Ord til ham. Det kan have sin store Betydning for ham at have en Mand, som han dog maa anse for sin trofaste Ven, staaende ved sin Side, netop i det Dieblit, og der kan ogsaa være de Spørgsmaal, han kunde ønske at henvende til ham, saa jeg ser som sagt ikke Anledning til at formene ham det. Den nordamerikanske Præsidentmorder var jo en Berømt, men det var længe før Henrettelsen, at han blev overøst med Blomsterbuketter; efterat han var bleven henrettet, var der vist Ingen, der sendte ham Buketter. — Da Forslaget vel gaar til Udvalg, vil jeg nu ønske, at man ikke i Udvalget gaar saa dybt, at man endogsaa drager andre Spørgsmaal ind under dette Lovforslag, men bliver staaende ved de to Punkter. — Jeg kan forøvrigt ikke Andet end tiltræde de Bemærkninger, der ere gjorte med Hensyn til, at de tolv vogne Mænd skulde udpeges. Det tror jeg ikke er rigtigt; jeg tror, at man kan overlade til Kommunalbestyrelsens Medlemmer et vist Antal Billetter, som den da vil kunne uddele til hvem den vil. Dette vil formentlig være tilstrækkeligt. — Maa jeg slutte, som jeg begyndte, med at takke den høitærede Justitsminister for den Hurtighed, hvormed han er kommen med dette Lovforslag.

**Brandes:** Jeg skal indstrænke mig til en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Goos). Jeg er ikke saa ubidende, som han tror, om, at Afstræffelsestheorien ikke er af saa aldeles ny Dato; men det forekommer mig underligt, at netop han vil minde derom. Det ærede Medlem vil jo nemlig vide, at naar man tager en saa ny Straffetheori som hans egen Strafferetstheori, gaar den fuldkommen mod Dødsstraffen; thi tager jeg ikke altfor meget feil, er det ærede Medlems Opfattelse denne, at man ved Straffen tvinger til Lydighed mod Loven, men hvorledes man ved at henrette en Mand kan tvinge ham til Lydighed mod Loven, fortaar jeg ganske vist ikke. Det ærede Medlem har altsaa ikke Ret, naar han tror, at jeg ikke meget godt veed, at Afstræffelsestheorien er af ældre Dato, men det forekommer mig iøvrigt, at det slet ikke kommer Sagen ved. Det ærede Medlem siger, at man bør indstrænke Offentligheden, for at ikke Henrettelsen skal tabe sin frygtelig alvorssfulde Betydning — men for hvem? For Forbryderen? For han beholder den virkelige sin alvorssfulde Betydning, enten den er